

Sygn. akt: I C 294/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego K. B. kwotę 3.600,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 294/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu K. B. o zapłatę kwoty 23.397,86 złotych wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 27 maja 2022 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód zawarł w dniu 7 sierpnia 2019 roku z pozwanym umowę pożyczki. kredyt został wypłacony na rachunek pozwanego wskazany w umowie. Pozwany zaprzestał terminowego regulowania zobowiązań wynikających z umowy i w związku z tym powód poinformował pozwanego o powstałym zadłużeniu oraz o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także o konieczności spłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Pozwany nie spłacał zadłużenia dlatego też powód wypowiedział pozwanemu umowę pismem z dnia 18 czerwca 2020 roku co spowodowało, że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami i należnymi opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie.

Powód podkreślił, że przed wytoczeniem powództwa wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 10 sierpnia 2020 roku. Pozwany nie dokonał jednak spłaty zadłużenia, jak również między stronami nie doszło do zawarcia ugody/porozumienia, dlatego wniesienie pozwu stało się konieczne.

W odpowiedzi na pozew pozwany – K. B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w całości według norm przepisanych, a w przypadku uwzględnienia powództwa wniósł o rozłożenie przez Sąd spłaty świadczenia na okres trzech lat przy zastosowaniu art. 320 kpc.

W uzasadnieniu przyznał, że wiązała go z powodem umowa, która jednak została nieprawidłowo wypowiedziana z uwagi na uchybienie popełnione w procedurze rozwiązania umów zawartych na podstawie przepisów prawa bankowego. Uchybienia dotyczą gwarancji określonych w przepisach art. 75c ust. 1 – 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, albowiem pozwanemu nie została przedstawiona racjonalna propozycja restrukturyzacja kredytu, pomimo że w jego sytuacji życiowej istniały nowe okoliczności uzasadniające renegotiację warunków spłaty kredytu.

Pozwany podkreślił również, że zaprzestanie regulowania należności powoda w terminie nastąpiło wyłącznie z przyczyn niezależnych od pozwanego. Obecnie pozwany znajduje się w trudnej sytuacji finansowej spowodowanej przez zewnętrzne przyczyny gospodarcze, na które pozwany nie miał żadnego wpływu. Przede wszystkim na obecne położenie pozwanego wpłynęła ogólnie znana kryzysowa sytuacja w kraju, która do dzisiaj wywołuje ujemne skutki, w postaci braku środków finansowych u wszystkich podmiotów uczestniczących w obrocie gospodarczym, a pozostająca w związku z sytuacją epidemiologiczną.

Pozwany wskazał nadto, że podejmował szereg konkretnych, różnorodnych działań, zmierzających do uzdrowienia trudnej sytuacji, poprzez restrukturyzację zadłużenia oraz zawierania porozumień z wierzycielami.

Pozwany przyznał, że zaprzestał regulowania zobowiązania na przełomie luty/marzec 2020 roku. Wiązało się to z momentem wprowadzenia na terytorium krajów UE pierwszych obostrzeń epidemiologicznych. Natomiast w okresie bezpośrednio poprzedzającym wprowadzenie obostrzeń powód zainwestował znaczne środki kapitałowe w celu nabycia nieruchomości na terenie RFN, mając na celu wykorzystanie tej inwestycji do celów zarobkowych oraz pomnożenia kapitału. Wprowadzenie stanu epidemii na terenie RP, a także krajów zachodniej Europy uniemożliwiło pozwanemu realizację zamierzonych przedsięwzięć gospodarczych, przy czym do planowanego nabycia nieruchomości w ogóle nie doszło, a pozwany utracił nieodwracalnie znaczną ilość środków związanych z rozpoczętym a nie zakończonym przedsięwzięciem. W konsekwencji pozwany utracił płynność finansową, co skutkowało zaprzestaniem regulowania zobowiązania wobec powoda.

Pozwany zaznaczył także, że nie jest w stanie uregulować należności powoda w drodze jednorazowej spłaty świadczenia, w związku z czym przedstawił wniosek o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2019 roku pozwany – K. B. zawarł z powodem (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki z pakietem ubezpieczeniowym, na okres 36 miesięcy. Na podstawie tej umowy pozwanemu została udzielona pożyczka gotówkowa w kwocie 28.812,78 złotych, obejmująca całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 23.000,00 złotych oraz kwotę przeznaczoną na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 10.576,20 złotych, zaś całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wyniósł kwotę 33.576,20 złotych.

Kwota pożyczki została wypłacona pozwanemu na rachunek wskazany w umowie.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki z pakietem ubezpieczeniowym z dnia 7 sierpnia 2019 roku k. 10.

Pozwany – K. B. na przełomie lutego/marca 2020 roku zaprzestał regulowania zobowiązania (przyznane). W związku z tym powód wypowiedział pozwanemu umowę, wskazując że zadłużenie wymagalne na dzień sporządzenia wypowiedzenia wynosiło 1.998,61 złotych. Kwota ta obejmowała zaległy kapitał w wysokości 1.647,75 złotych, zaległe odsetki w wysokości 326,77 złotych i odsetki od zaległego kapitału i odsetek skapitalizowanych w wysokości 24,09 złotych. Natomiast całe zadłużenie z tytułu umowy na dzień sporządzenia przedmiotowego dokumentu wynosiło

kwotę 24.511,59 złotych, która obejmowała kapitał w tym odsetki skapitalizowane – 24.028,78 złotych oraz odsetki w wysokości 482,81 złotych.

Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczony był od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszego wypowiedzenia.

Pozwany – K. B. odebrał wypowiedzenie umowy w dniu 1 lipca 2020 roku.

dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 18 czerwca 2020 roku k. 6, potwierdzenie odbioru k. 7.

Pismem z dnia 10 sierpnia 2020 roku powód, w związku z wypowiedzeniem umowy, wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 24.798,96 złotych przysługujących z tytułu kapitału w wysokości 24.028,78 złotych, odsetek zapadłych w wysokości 644,85 złotych i odsetek karnych w wysokości 125,33 złotych.

W wezwaniu tym powód poinformował pozwanego, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności, możliwe jest zawarcie porozumienia lub umownej ugody, ustalających warunki spłaty zadłużenia.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10 sierpnia 2020 roku k. 8, potwierdzenie odbioru k. 9.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z powodem oraz zaprzestania regulowania zobowiązania, a jedynie sposób rozwiązania umowy z uwagi na niedopełnienie procedury przewidzianej w treści art. 75c ustawy Prawo bankowe.

Zatem, skoro pozwany nie dokonywał wpłat na poczet zadłużenia, to tym samym powód był upoważniony do wypowiedzenia umowy i postawienia całości zadłużenia w stan wymagalności.

W ocenie Sądu powód – Bank nie uczynił jednak tego skutecznie, w świetle przepisów o wypowiedzeniu kredytu.

Zgodnie z treścią art. 75 c ust. 1- 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2018. 2187 t.j. z dnia 23 listopada 2018 roku.) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Ponadto bank winien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty pożyczki, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Powyższy przepis został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 roku o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych ustaw (Dz. U. z dnia 12 listopada 2015 roku, poz. 1854), a więc przed zawarciem przedmiotowej umowy pożyczki gotówkowej.

Jak wynika z treści cytowanego wyżej przepisu, bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie z jego spłatą. Zgodnie z określoną ustawowo procedurą, w pierwszej kolejności powód winien doręczyć kredytobiorcy/pożyczkobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 (ustawy z 1997 roku - Prawo bankowe) oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy/pożyczkobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy. W przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W

szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części pożyczki (kredytu), co do której pożyczkobiorca/kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Biorąc pod uwagę cel art. 75c Prawo bankowe, uznać, go należy za przepis semidyspozytywny. Ponadto może on zostać zmieniony w umowie pożyczki/kredytu albo osobnym porozumieniu, ale jedynie na korzyść pożyczkobiorcy/kredytobiorcy (np. przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie restrukturyzacji pożyczki) (por. T. Czech w publikacji: Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą pożyczki, opublikowano: M.Pr.Bank. 2016/12/66- 78).

Biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, iż wynikająca z art. 75c ustawy Prawo bankowe procedura wypowiedzenia przedmiotowej umowy nie została w stosunku do pozwanego K. B. zachowana.

Wprawdzie powód przedłożył pismo z dnia 21 maja 2020 roku, adresowane do pozwanego, w którym wskazuje wysokość zadłużenia na dzień sporządzenia tego pisma oraz wzywa pozwanego do uregulowania zaległości w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego monitu i informuje go o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania niniejszego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ugodę).

Powód jednak nie wykazał, w toku niniejszego, procesu aby faktycznie pismo to zostało wysłane do pozwanego, albowiem nie przedłożył żadnego potwierdzenia odbioru czy też nadania tej korespondencji do pozwanego – K. B.. Ma to o tyle istotne znaczenie, że powód przedłożył potwierdzenie odbioru innych korespondencji kierowanych do pozwanego, a mianowicie wypowiedzenia umowy z dnia 18 czerwca 2020 roku oraz wezwanie do zapłaty z dnia 10 sierpnia 2020 roku. Ponadto powód przedłożył jeszcze inne pismo z dnia 21 maja 2020 roku adresowane do pozwanego, w którym zawarta została jedynie informacja o wysokości zadłużenia oraz wydruk ze śledzenia przesyłek. Jednakże, w ocenie Sądu, z tego ostatniego wydruku wynika jedynie, że została nadana jakaś przesyłka w dniu 25 maja 2020 roku, nie wynika natomiast w sposób nie budzący wątpliwości, że była to korespondencja z dnia 21 maja 2020 roku, a w szczególności aby przesyłka ta zawierała pismo z dnia 21 maja 2020 roku, które zawierało informację o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzacji.

Dlatego też, skoro powód nie przedłożył wiarygodnego w tym zakresie materiału dowodowego, mimo że pozwany kwestionował aby została dopełniona procedura z treści art. 75c ustawy prawo bankowe, to w ocenie Sądu, oświadczenie Banku zawarte w piśmie z 18 czerwca 2021 roku nie mogło wywrzeć skutku w postaci skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 7 sierpnia 2019 roku.

Treść przepisu art. 75c ustawy Prawo bankowe ma bowiem charakter bezwzględnie obowiązujący, dlatego też wypowiedzenie umowy pożyczki nie może być konwalidowane poprzez wytoczenie powództwa oraz doręczenie pozwanemu odpisu pozwu.

Oznacza to, że niewdrożenie przez stronę powodową działań zgodnych z treścią art. 75c ustawy Prawo bankowe powoduje nieskuteczność złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki. W konsekwencji powództwo oparte na twierdzeniach skutecznego wypowiedzenia umowy i natychmiastowej wymagalności całej niespłaconej kwoty pożyczki wraz z żądaniami ubocznymi należało uznać za niezasadne i jako przedwczesne oddalić w całości.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.'

W przedmiotowej sprawie pozwany – K. B. wygrał proces w całości i był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Zatem koszty procesu obejmują wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w

osobie adwokata w wysokości 3.600,00 złotych, zgodnie z treścią §2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.